

նական գործերի եւ թղթերի վրայ, հանգուցեալ Նասրէգդին Շահի հօրեղբայր՝ մի քանի տարի առաջ Շուշի քաղաքում վախճանուած արքայազն իշխան Բէհման Միրզան, որդի հռչակաւոր Աբբաս Միրզա գահաժառանգին, իր մի ձեռագիր հեղինակութեան մէջ, որ կոչուում է «Շուքր-նամէ», եւ որը պարունակում է իր մէջ կովկասեան եւ Արարատեան երկրի եւ գարեայ պատմական անցքերը համառօտ կերպով, քինգիդ Խանից սկսած մինչեւ Աղա Մահմմէտ Շահ Ղաջարը, հետեւեալ կերպով է խօսում Շահաբբասի բնաւորութեան մասին:

«Կարդալով Շահաբբասի ձեռքով կատարուած այս կոտորածի, գերեզմարութեան եւ աւարառութեան նկարագրութիւնը, որ նա անմեղ արարածներին կրել տուաւ՝ հակառակ խղճմտանքի եւ գթասիրութեան, ընթերցողները շատ պիտի զարմանան. սակայն եթէ մինը ծանօթ լինի նրա բուն բնաւորութեան եւ եպերելի ունակութիւնների հետ, երբեք չպիտի զարմանայ նրա այդ արարքի վրայ, որովհետեւ Շահաբբաս Մեծը մի թաղաւոր էր խիստ անգութ, խստասիրտ, երգմնադուժ եւ դաշնադանց, կասկածոտ, ըստ երեւոյթին թէեւ հաճոյատեսիլ, բայց ի ներքուստ ժանտ. ինչպէս որ իր թաղաւորութեան սկզբում իր հայր Սուլթան Մահմադին ինն տարի բանտարկեալ պահեց, մինչեւ որ բանտի մէջ մեռաւ. յետոյ իր երկու անմեղ հարազատ եղբայրներին, որոց մինը — Թահմասպ Միրզան 12 տարեկան էր — կուրացրնելով, «Ալամուլթ» բերդում, որ Մաղանդարանի եւ Ղազվինի մէջտեղումն է՝ բանտարկեց եւ այնտեղ նրանք թշուառ կեանք վարեցին դեռ 30 եւ 35 տարի, մինչեւ մահն ազատեց անգութ եղբորից: